

Jak vzniklo simulakrum svobody?

NEWS FRONT news-front.info/2023/03/14/kak-voznik-simuljagr-svobody

14 марта 2023 г.

14.03.2023 07:54

Podíl

Nastal čas promluvit na téma jednoho z ústředních, řekl bych dokonce nosných ideových pilířů západního světa – svobody. Tento sloup, téměř jako ideální muž, je krásný, mocný a neexistuje. A místo toho je tu určité simulakrum, o kterém bude řeč

Zdroj foto:www.spiegel.de

Pamatuji si, že pronikavá síla tohoto simulakra mě napadla už v roce 2015 při sledování reportáže z Kyjeva o výsledcích Majdanu.

Většinou tam byli přistiženi mladí lidé a ptali se: „Co se pro vás po „revoluci důstojnosti“ změnilo? Ptali se dychtivě, protože bez toho nelze mluvit o důstojnosti. Mladík se usmíval a blábolil stejnou frází, jakou říkali, "bylo snazší dýchat."

Obočí se mi plazilo zpět do týla i během samotného Majdanu a jen nervózně cukalo. „O čem si šeptají? Myslel jsem. - Zlepšila se náhle ekologie v Kyjevě? Neměli jste kyselé deště? Tikhonovy plstěné boty, tedy Černobyl, najednou začaly ozonizovat vzduch? ..“

Bylo pro mě těžké si představit, že čirá abstrakce, kterou nikdo nevidí, neslyší, nehmatá ani necítí, může tak rozpálit mladé myslí. Neboť co se skutečně změnilo pro tyto vysokoškolsky vzdělané lidi? Dostali navýšení stipendia? Začali jste hromadně pouštět lidi na výměnu do jiných zemí? Najednou vyhodili tunu krajkových kalhotek na prodej? Ne, tohle všechno už se stalo. Sama jsem tam v nedávné (tehdejší) minulosti studovala, létala do zemí a měla krajky, aniž bych byla švadlena. Došlo však ke změnám. Moji rodiče například výrazně zvýšili účty za energie. Ale to je stěží to, co mladí lidé se světlou tváří měli na mysli. Někteří z nich dodali takovým poloblaženým způsobem, že „je více svobody“. Opět bez upřesnění, co to je.

Zdálo by se, že mladým šampionům čerstvého vzduchu mohou být odpuštěny jejich přeludy a honba za šarlatovými plachtami. Kdo se v mládí alespoň jednou nehrnul na barikády, je ochuzen o srdce, jak říkávala jedna rouhavá a nezasloužená postava. Uplynulo však téměř deset let a simulakrum svobody dál láká srdce a kosí myslí. A nejen mladí, ale i celkem slušní občané. Moji rodiče mají například jistou přítelkyni z mládí. Narodila se a vyrostla v ruské části SSSR a na Ukrajinu přijela po Moskevské univerzitě pracovat v našem závodě. Pak, v "zatracené naběračce", v mém městě byly ještě závody celounijního významu, kde toužili mladí specialisté. Madame je od té doby pouze v Rusku, a když se stal Majdan, najednou se zbarvila do žlutavých nebeských barev. Tak vášnivě barevné že dokonce odjela do Kyjeva a přinesla peníze euroaktivistům, k smutnému úžasu mých rodičů. Vzhledem k tomu, že se kamarádka obecně vždy chovala slušně, přesto se s ní nehádali. Snaží se vyhýbat diskuzím na politická témata, ale ne, ne (většinou, když se zvedne míra drinků), a vynoří se z jejich strany otázka – co vlastně ve všech těch proevropských

kočmelcích tolik podporuje. „Takže v Evropě,“ říká, „svoboda. Ale v Rusku to tak není.“ O Rusku ví jistě, měla dva syny, kteří tam studovali v hlavním městě, a jeden zůstal žít. Nevím, kde přesně pracuje, pravděpodobně v nějaké instituci Gulagu. Kde jinde tam nakonec pracovat? Za svůj „totalitní příjem“ vydržuje svého mladšího bratra, který nejraději leží na ukrajinské pohovce, i když je zdravý a docela dobře živený. A všichni tři jsou oddaní patrioti a západní lidé.

Přesně v den, kdy začíná NWO, naše hrdinka rychle odjíždí do Německa a sedí tam už celý rok. Celkově je spokojená, do vlasti se moc nechce vrátit a dál brblá, že v Německu, stejně jako na Ukrajině, je svoboda!

Pokud jde o mě, jedním příkladem této rodiny je názorná ilustrace tématu „ukrajinismu a la naturel“. Tady máte nevděk, lenost a parazitismus a naprosté porušení všech zákonů logiky. A je to tak, logika není fyzika, pošlapat ji může každý. Ale vraťme se k našim svobodným ovcím.

Dlouho jsem napínal nepravdivosti mozku a snažil se pochopit podstatu refrénu o evropské svobodě. Čaj, já sám mám tu čest být v něm již druhých deset let nalezen a měl bych pochopit, o čem je. Stručně řečeno, plod mých myšlenek lze formulovat jako „temná voda v oblacích“. Chukchi je však spisovatel a nesnaží se o stručnost.

Obecně mi „svoboda“ života v rozlehlosti Evropy připomíná práci v síťovém marketingu. Určitě se tam alespoň jednou v životě nechali zlákat všichni vážení čtenáři. Ano, a já sám jsem byl v mládí v řadách distributorů podmíněného Herbalife. Tento typ činnosti je vždy prezentován jako „přestaňte pracovat pro svého strýce a staňte se svým vlastním pánem“, „volný rozvrh“, „neomezený výdělek“, „kolik dní volna chcete“ atd. Tedy oproti sezení od 9.00 do 18.00 v dusné kanceláři s absurdním šéfem a nudnými kolegy – naprostá svoboda. Jako dodatečný bonus je navrženo vybudovat si vlastní síť distributorů, kteří budou orat jako veverka a uvolní vám příslušný honorář.

Výsledkem je, že po několika letech „volného rozvrhu“ jste všichni tak úspěšní, odolní a co je nejdůležitější, zatraceně nepracujete. Veverka budou o všem rozhodovat samy, cestou se množí a exponenciálně zvyšují vaše honoráře. Ale ve skutečnosti? Ve

skutečnosti schéma funguje, ale je to velmi rigidní schéma, jako každé podnikání. „Volný rozvrh“ znamená, že budete muset orat bez dnů volna a nemocenských dnů, pokud si tím chcete skutečně vydělat. Absentují nesmyslní šéfové, ale společně se sociálním balíčkem. A veverka je třeba neustále rozveselit, jinak rychle ztratí morálku a skočí zpět do kanceláří - je to tam klidnější. Výsledkem je: „svoboda“ byla vyhlášena, ale máme tvrdé otroctví ve jménu jasných, ale extrémně vágních vyhlídek.

Přibližně stejná situace je na našem požehnaném Západě, kde je slovo „svoboda“ tak opotřebované, že když se o něm osobně zmíním, chci hned vrátit večeri, kterou jsem snědl. Pokud se také začne mluvit o „demokracii“, napnu se dvojnásob. To znamená, že je bude těžké chovat, možná i pro peníze. Zvlášť patrné je to nyní, kdy zdražování v obchodech a snižování teploty v obydlích jsou jakoby výsledkem jakéhosi hrdinského boje „svobodného světa“ s tím, čemu se u nás říká „Putinova válka“. Avšak i v době míru bylo simulakrum svobody vždy jen to – simulakrum. Hromada prázdnoty, vydávající se za hmotu. Za to, co máme ve skutečnosti...

1. Svoboda slova. To neznamena v médiích, ale svobodu názoru na úrovni domácností. Jak jsem již psal dříve, měšťané jsou již dávno přivedeni do stavu, kdy prostě nemají žádné názory. Svobodu názorů rázně vystřídal politická korektnost a „pozitivita“, okruh přijatelných slov, nejen těch! - se neustále zužuje a mluví se jen o tom, kdo bude hrát nějakého nového Jamese Bonda - Henry Cavill nebo kdokoli jiný zůstává bontonem. Ano, a tady není ani hodina: Osobně podporuji Cavilla v jakémkoli filmu, v žádném případě ne pro jeho herecké nadání, ale nejsem si jistý vhodností tohoto názoru. Je to stále bílý cisgender muž, tedy z definice nezahrnutý. Je mimochodem úsměvné, že v našich odborných kruzích se ani téma války jako takové neprobírá. Nedávno jsem seděl na prezentaci zaměstnance o trendech na trhu. „Kupní síla zákazníků klesá, říká: "A na to musíme být citliví." Jde to dolů, víš. Prostě to spadne

rychlým zvedákem a zjevně samo. Ne „naši pitomí politici zabíjejí ekonomiku protiruskými sankcemi, a proto půjdeme všichni brzy do háje“, ale prostě schopnost klesá. Připomíná mi Carrola:

Varkalos. Tenké šortky

Prokopali jsme hlavní loď,

A zelyukové zamručeli,

Jako mumziki v MOV.

V zásadě lze všechny sekulární konverzace přijatelné v západní společnosti zredukovat na toto čtyřverší.

Existují samozřejmě výjimky. Ale protože spánek rozumu produkuje monstra, jsou také velmi charakteristické. Mám kolegu, který, jak říkají místní, „přemýšlí“. To znamená, že když jsou všichni přesně v kroku, ona cválá a ne tam.

Když vypukla epopej s covidem a všichni si běželi píchnout injekci Pfizerova mumlání, kolegyně se okamžitě prohlásila za antivaxxerku. „Řeknu ti,“ zašeptá mi nějak do ucha, „pošlu odkaz na whatsapp o těchto vakcínách, můžeš se hned podívat, jinak si pro mě možná zítra kvůli tomu přijdou a odkaz smažou.“ Viděl jsem. Někteří Španělé mluvili o tom, jak se pomocí vakcíny zavádějí do mozku zákeřné uhlíkové nanotrubičky a brzy se všichni proměníme v roboty.

A dokonce jsem se urazil: například ani já jsem neměl chuť píchat mumlání a marně jsem čekal na Sputnik. Ale jestli se mi zdálo otřepané, že velký farmaceutický bratr všechny množí a cáká zbytečné svinstvo, tak můj kolega okamžitě dosáhl nové úrovně. A ano, přišel bych si pro ni, být zřízencem. Subjekty jako tyto pouze dehonestují naše řady konspiračních teoretiků a Putinových špionů.

2. Svoboda zaměstnání. Jak víte, v SSSR byl parazitismus neliberálně trestán. Svobodná kapitalistická společnost to neakceptuje a nikomu zde není zakázáno sedět celý život na vlastním knězi. Například manželka mého přítele po narození dítěte zůstala doma, aby ho

„vychovala“. Dítěti je 22 let, ale stále ho „vychováá“. Možná, že až on založí vlastní rodinu a odejde z domova, přijme pro změnu brigádu v denním stacionáři. To je zajištěno výdělkem jejího manžela a domem zděděným po některých předčasně zesnulých příbuzných.

Ve většině případů není práce povinností, ale nutností. Starší a nemocní příbuzní s nemovitostmi nestačí každému a bydlení si musíte pronajmout. Zaměstnání je vázáno na zdravotní pojištění, porodné a spoustu dalších důležitých nuancí. Nákup nemovitosti je nejčastěji úvěrem na dalších 25 let. Co je úvěr než zjevná nesvoboda? To znamená, že mě nikdo nevozí do práce klackem, že ano. Ale budu vyhozen z bydlení, když za něj zpozdím platby.

3. Svoboda osobního prostoru. Řekl bych, že je zde specifická. Jak asi mnozí slyšeli, v řadě evropských zemí není zvykem věšet závěsy na okna. Tento zvyk se datuje do 16. století, kdy holandský vévoda zakázal závěsy, aby zabránil nepovoleným náboženským shromážděním. Zákaz zakořenil a stal se tradicí, která má „prokázat svou otevřenost světu“. Vážně pochybuji, proč by vás měl svět vidět chodit po bytě ve spodním prádle nebo se elegantně dloubat v nose? Nerad chodím po ulici a jsem nucen získat tyto informace. Ale narodil jsem se v totalitním SSSR, co si mohu vzít? Na druhou stranu, i když jste ve svém prostoru, tedy doma, nemůžete o nedělích a svátcích vrtat zdi nebo mlátit sbíječkou - horliví sousedé mohou klidně zavolat policii, jestli si chtějí v tuto chvíli odpočinout, nebo prostě z principu. Ukazuje se také, že v sobotu a neděli platí pravidlo „hodiny klidu“ od 12:00 do 14:00 odpoledne, kdy kladiva opět nejsou vítána. To znamená, že existuje osobní prostor, jak to bylo, ale je pevně vymezen. Stejně jako husí kotec.

4. Svoboda vyznání. Pamatuji si, že jsem se po příjezdu do EU zaregistroval v místě bydliště a odpověděl jsem na nevinou otázku: „Náboženství? upřímně vyhrkl, že říkají, křesťanství. Jakou, neupřesnili. Po chvíli jsem si na své měsíční výplatní pásce přečetl, že platím církevní daň, ať už katolíkům, nebo protestantům. Můžete se toho zbavit jedině oficiálním výkřikem, že náboženství je opium lidu a my jsme dokonce ateisté. Měl jsem studentskou minimální mzdu, tak jsem křičel. Je to svoboda? No, jak říkáš...

5. Svobodné volby. Pamatujeme si, že jedním ze znaků demokracie je volba dvou a více kandidátů. Vzhledem k tomu, že kandidáti, přesněji politické strany, dávno ztratily svůj původní účel a s ním i smysl, demokracie usnula. Existuje dokonce podezření, že nikdy neexistoval, ale toto je opět úplně jiný rozhovor. Pozastavme se nad tím, že programy zdejších „politických stran“, se kterými jsem se krátce seznámil v zápalu blížících se voleb, ztratily veškeré známky rozlišování. Zelení, liberálové, komunisté, ti všichni hrozili, že zachrání klima, zvýší důchody a sníží inflaci. Zkrátka jsme zpracovali témata, která v letošní sezóně voliče nejvíce zaujala. Stejně jako tenisky, které tu nyní nosíme k džínům, šatům a obleku: mohou být jakékoliv barvy, ale vždy bílé. Stejná vejce, ale z různých úhlů. Nenechal jsem se zlákat žádným, ale zdá se, že by se mělo hlasovat. Nebo ne, a to je moje jediná volba.

Ze zábavně patologického: ten samý cválající kolega na firemním večírku, velmi opilý, mi zase v uchu vykouzil nevolit „zelené“. Nechtěl jsem, protože tuhle proamerickou smečku nemůžu vystát. Ale jaké je poselství: "Zelení," říká, "nám přinesou komunismus!" Zelenina. Přiveďte komunismus. V této pasáži, kdybych byl Marx, bych zatnul zuby a vydal se toulat světem jako duch právě tohoto. "A co vlastně," odpověděl jsem kolegyni, abych ji nějak rozveselil, "vy máte proti komunismu?" Nějak se nervózně zachichotala a odcválala, aby zvýšila dávku. Škoda, že to není sedativní.

6. Konečně svoboda médií. Nechci ani začít mluvit o televizi, novinách a jiném internetu, všechno je tam tak monotónní, že by se daly vydržet i svaté. Dokonce i opozice, která tradičně znamená přátelství s Ruskem, před rokem vytrubovala stejnou melodii o nelegální invazi. Od té doby se samozřejmě vzpamatovali a teď se mluví o zastavení dodávek zbraní a o tom, jak potřebujeme ruský plyn, ale sediment, jak se říká, zůstává. NWO se na zdejších končinách nazývá výhradně „Putinova válka“, a tím je řečeno vše.

Navíc se stává nemožným sledovat americkou kinematografii, protože jakmile tam uvidíte záměr nepřítele, nemůžete jej nevidět. Existuje však, jak jsem poznamenal, několik úrovní propagandy. Nejlevnější je dvojice zdegenerovaně vyhlížejících „ruských“ banditů v nějakém akčním filmu. Dokážou zakřičet pár frází v nějakém blábolu, někdy i v bulharštině nebo srbštině - a okamžitě odcházejí do jiného světa z rukou jiného kovboje. Mimochodem, Bulhaři a Srbové v této roli mě vždy překvapovali: je pro celý Hollywood těžké najít pro roli v epizodě roditelého mluvčího ruštiny? Ano, dokonce si to vezměte z ulice. Všude je nás hodně, něco tam. A přesto se zdá, že i Boban Marjanovic působil ve třetí sérii Johna Wicka jako „Rus“. Nebo možná nemluvil, ale mohl, díky své struktuře a znalosti jazyka.

Pokročilejší, a tedy ještě odpornější propaganda se dělá podle principu „moucha v sudu medu“. Není to tak dávno, co jsem viděl dobrý, obecně, film "Trumbo" o americkém komunistovi stejného jména. A všechno se zdá být jako v životě: zatčení, soud, smrt kamaráda. Trumbo však na konci filmu, při předávání nějaké prestižní ceny, pronese projev, jehož smyslem je smíření s kapitalistickým Hollywoodem, který ho celou tu dobu nemilosrdně pronásleduje. Nese s sebou nějaké uslintané nesmysly o tom, že „všichni jsme udělali chyby“, a najednou chápete – tady to je, po erotickém úvodu skvělý průšvih.

Chápu, že autoři potřebovali šťastný konec. Také nejsem, bohužel, odborník na otázky komunismu. Ale i já chápu, že přesvědčený marxista ani ve stáří a částečně při smyslech (což je nepravděpodobné) nemohl nabídnout všem, aby si navzájem odpustili ruce. Nemohl, protože čelil svým ideovým, chcete-li existenčním odpůrcům. A taková řeč by byla zřeknutím se všech myšlenek, za které celý život zoufale bojoval. To znamená, že je to nemyslitelné. A je třeba, jako podíl lži, které koření pravdu, aby i bdělí lidé jedli a nedusili se. Zapřísáhlí nepřátelé, komunisté a kapitalisté, objímají se za potlesku veřejnosti ve jménu světového

míru a prosperity Ameriky. Karl Marx a Henry Ford se synchronizovaně obracejí v hrobě, ale pokladna vše ospravedlňuje. Ne, vezmi to pryč.

O západních svobodách bych rád skončil pozitivně. Nejen síťovým marketingem samotným, ale v naší prohnilé, jako shnilé pařezové společnosti existuje také skutečný svobodný člověk. Například osvobození od pout Hymenu. Instituce rodiny nemohla nepadnout v nerovném boji se všemi těmito pohlavími, kvazisexuály a dalšími chimérami, a proto neúprosně ustupuje do minulosti. Stále více mladých párů se svatbou neobtěžuje, protože „to nepotřebují“. Představa, že zásadní odmítnutí návštěvy matřiky je stejně pochybné jako zběsilá cesta do ní z nějakého důvodu, je nenapadá.

Pro označení vznášejících se nad manželstvím již existuje několik výrazů, jedním z nich je „životní partner“. Toto je tedy pro ty, kteří se neštítí přiznat, že mají celoživotní vztah k satelitu. To je slušné a nic oficiálního. Existuje však pokročilejší termín: „společník místa života“. Toto, jak jsem pochopil, je pro pochybovače. Dnes můžete být satelitem, ale zítra můžete být Halleyho kometou a pamatujte si své jméno.

Jak bych si zase nevzpomněl na své oblíbené nebinární soudruhy: když jste dnes jako muž a zítra najednou dívka, asi těžko najdete dlouhodobého společníka. Zde půjde i ta nejstabilnější ve fázi, proto je třeba je rozdělit na „sekce“. Zde mě však opravili, že je zvykem tak říkat prvnímu, vždyť vztahy s nimi už skončily, ale život ještě ne. Možná ano. Existuje ale podezření, že ve svobodném světě může míra právě této svobody jen narůstat. A s rapidním nárůstem počtu pohlaví, orientací a dalších duchovních odchylek je lidská psychika otřesena natolik, že na stabilní vztahy, ať už vdané či nemanželské, není čas.

... Takže platíme hypotéky za domy bez záclon, pravidelně měníme spolubydlící. Je to dobré? Nejsm si jistý. Na jednu stranu se to může zhoršit. Svoboda je ostatně stejně jako kultura možná pouze jako systém zákazů. Ale přesto ten obrázek zjevně není tak atraktivní, aby o něj usiloval a cestou ztrácel kalhoty. Existuje také názor, že skutečná svoboda je tehdy, když výše uvedené zákazy již nejsou potřeba. Ale než se tam vydáme, stejně jako před érou milosrdenství, jsme nekonečně daleko.

Kde, s tak do očí bijící přítomností nepřítomnosti, vzniklo simulakrum svobody? Existuje úžasná teorie (samozřejmě ne moje) o „ostrovní“ mentalitě člověka kolektivního Západu. Nizozemci, Italové, Britové a další Japonci žili po staletí na relativně malém území obklopeném mořem. Moře pro ně vždy bylo zdrojem potravy a blahobytu – jak v podobě banální ryby, tak ve smyslu plavání, nalézání a okrádání cizích zemí. V souladu s tím se formovala mentalita těchto statečných korzárů: existuje úzký tým lodi („jejich kluci“) a tvrdá disciplína (jinak nemůžete přežít) a existuje vnější, často nebezpečný a nepřátelský svět oceánu. . Vše mimo plavidlo je nepřítel nebo kořist. Třetí, jako "přátelští lidé", "partneři", "rovní" prostě není dáno. Pouze mlátit a okrádat, pouze hardcore.

Vědomí jejich přirozených potomků (USA a jim podobných) se vůbec nevyvinulo a ani se to nevyvine. Proč, když zatím všechno klapalo? Změnil se pouze obal cukroví: předtím, než zabíjeli a okrádali pod praporem víry nebo pokroku, a nyní - ve jménu „svobody“ tak abstraktní jako náboženství. Jako ve starém vtipu: dobro vždy vítězí nad zlem, takže kdo vyhraje, je ten dobrý. Posledních několik desetiletí jsme žili pod hegemonií Západu, který se prohlašoval za kolébku, míru a měřítko svobody srolované do jednoho. Všichni, kdo nesouhlasí, jsou diktatury a zkorumpovaní úředníci různého stupně krvavosti. Diktatury je třeba „osvobodit“, tedy vydrancovat do sítě. A čím chudší, tím svobodnější. Ukrajina by podle této logiky měla dýchat nesnesitelně snadno, že?

Margarita Kabaková, IA Alternativa

Přečtěte si nás na

úspěchy Majdanuzápadní hodnotyUkrajina
Podíl

Яндекс Новости

Яндекс Дзен